

Híres kalandozók

KALANDOZÓK

Tier Nan Gorduin

A P. sz.-i 3659-ben Ilanorban született középnemes; kalandozó, vándorénekes és zsoldos. Anyja a Miracle Adeptia tanúsága szerint toroni nő volt, családjában öt generációra visszamenőleg költők, tengerészek, vívómesterek és aranyművesek akadtak. Neveltetése - amelyért hazája egyik köztisztelőnek örvendő, vén bárdja volt a felelős - korán eltávolította az istenektől: egész életét tudatosan vállalt hitetlenségben élte le, noha nem egyszer vált isteni eredetű praktikák részesévé. Sosem nősült meg. A kalandozók tudni vélték, hogy szerelmi viszony fűzte egy shadoni lányhoz, aki az ő oldalán, őt védelmezve esett el Niarében, s akit egyes források a Keleti Szél Pagodájának úrnőjével azonosítanak. Tier Nan Gorduin a Hetedkor végéig egyedül járta útját, majd tisztázatlan körülmények közt végképp eltűnt Ynevről.

Alyr Arkhon

Ember anyától, szürke elf apától származó félelf. Erionban látta meg a napvilágot ikertestvérevel, Tret Arkhonnal együtt, P. sz. 3610-ben. Apja a Sirenar Szövetség harmadik hercege, születése után két évvel, egy Calowynbe indult expedíció során eltűnt. Anyja, két gyermekét nővére bízva, 3614-ben K'Harkad ikerhegye felé vette útját, hogy részt vegyen a Livinai Gyülekezet tízévenkénti összejövetelén. A sors különös szeszélye folytán a K'Wyn Lioron átkelve Tharr szerzeteseibe botlott kísérőivel, s a velük vívott küzdelemben alulmaradt. Alimare Vinielt, a Livinai Gyülekezet hierarcháját 3614-ben, Dreina havában feláldozták Tharr oltárán: Alyr és testvére árván maradt. Nagynénjük hosszas töprengés után, 3619-ben

Alyr Doronba, Tretet Shadonba küldte tanulni. Tret, a fiatalabb fiú rövidesen a Szürkecsuklyások nevű alvilági szervezet soraiba került, Alyr pedig a mágikus tudományok novíciusa lett. Hamar kitűnt éleselméjűségével, de mesterei legnagyobb megdöbbenésére, amikor választania kellett, a nekromanciának kötelezte el magát. Húsz évet töltött a dorani Szarvtoronyban, a nekromancia északi fellegvárában. Adeptusi beavatására 3644-ben került sor. Ezután újabb két évtizeden át ki sem tette lábát a Szarvtoronyból: Abdul al Shared munkáját, a Necrografiát tanulmányozta, s megírta első könyvét, mely a nekromancia újszerű értelmezésével tűnik ki. Mindezen közben tucatnyi saját varázslatot dolgozott ki, s mikor 3666-ban öccse találkozóra hívta Erionba, végre felkerekedett. A találkozás mély benyomást tett rá, szívébe zárta Tretet, s oldalán járta a világot négy esztendőn át. 3670-ben öccse eltűnt, s két hónap múltán megérkezett halálának híre. Alyr megkeseredett. Ettől fogva a halált kereste maga is: résztvett a 3671-72-es toroni hadjáratban, de még sebet sem sikerült kapnia. A következő évben ellátogatott a Sirenar Szövetségbe, majd, mivel ott sem találta a helyét, átkelt a Riegoy-öböl túloldalára, s bejárta a Shanice-hegységet. Hogy itt pontosan mire bukkant, soha senkinek nem árulta el - életkedve azonban visszatért, noha cinikusabb lett, mint valaha. Sietve Doranba ment, ahol hamarosan a Varázslótanács tagjai közé választották. Függetlenségét mindvégig megőrizte, noha alkalmanként a Vörös Hadurak szolgálatára állt; 3676-ban Amhe Ramun fegyvereinek elpusztítására indult. A kudarcba fűlt küldetés a tapasztalatokon túl Airun al Marem barátságával gazdagította. Csodával határos menekülésének végállomása ismét Doran. A varázslóállamból két év múlva indult útnak megint, s alighanem Calowynba hajózott. Tizenkét évet töltött távol, s mikor hazatért, nagyobb erőknek parancsolt, mint bármikor azelőtt. 3691-ben Gro-Ugonban bukkant fel, hogy Orwella követőit kijátszva megszerezze a fekete tört, amelynek segítségével a doraniak a kiteszített újbóli testet öltését remélték megakadályozni.

Airun al Marem

P. sz. 3644-ben született, pyarroni nemesi családban. Darton isten papjává szentelték 3663-ban. Rendhagyó módon értelmezte istenének tanításait. Karizmatikus egyénisége hamar követőket szerzett neki. 3675-ben találkozott a Vaskezűként emlegetett Alex-szel. Utazásaik során egy éjszaka istene testet öltött előtte, felszólította, hogy alapítson számára birodalmat, s szent pallossal ajándékozta meg. A megnyilatkozás nem maradt hatástalan: Airun Alex segítségével létrehozta a Darton-lovagok Rendjét, s szakított a pyarroni hagyományokkal. Darton-papok sokasága csatlakozott hozzá, mozgalma rohamosan terebélyesedett. 3676-ban, Pyarron pusztulásakor Darton legfőbb papjának, prófétájának és földi helytartójának kiáltották ki. Még abban az évben különvált a Vaskezűtől, és csatlakozott egy társasághoz, amelynek célja, Amhe Ramun elrejtett fegyverzetének megszerzése volt. Nem rejtette véka alá, hogy a zsákmányolt isteni ereklyéket eljövendő birodalma javára szándékszik felhasználni. Ekkor ismerkedett meg Alyr Arkhonnal, s szoros barátság szövődött kettejük között. 3677-ben, a fegyverekhez vezető úton elesett, istene azonban új életet lehelt belé, hogy folytathassa a harcot Amhe Ramun és szolgálói ellen. A társaság nem járt sikerrel, Airun Al Marem másodszor is életét vesztette. Miután újból életre kelt, északnak vette útját, hogy a Darton-hívők számát tovább gyarapítsa. 3685-re lovagrendje hallatlanul megerősödött, ám ekkorra Pyarron is kiheverte a kráni Dúlás

okozta megrázkódtatást, s kitagadta Airun Al Maremet, renegát szektájával együtt. A próféta válaszul szent háborút hirdetett a város ellen, amelynek hatására rablóhadjárat rablóhadjáratot követett délen. 3691-ben Airun végleg Északra települt, s székhelyét a Városállamokhoz tartozó Rowonba tette át.

Alex con Arvioni

Amund, azaz az Ősi Nép sarja, ennek ellenére olthatatlan gyűlölettel viseltetik övéi iránt. Gyermekkorát azon a hajón töltötte, melynek kapitánya rálelt annak idején. Tizenöt évesen elf gladiátor iskolába került, s egy évtizeden belül Dél-Ynev egyik legismertebb gladiátorává vált. Kalandozni is ekkor kezdett. Pyarroni megbízásból Kránba ment, ott elpusztította Krilehor emberi testét. Ezután megint Taba el-Ibarába vetette a végzet: itt Amhe Ramun papnőjének fogságába esett, aki arra készült, hogy feláldozza. Megfosztotta a férfit bal karjától, amelyet megmentése után egy hajdanvolt isten ereklyéjével, egy fémből készült kézzel pótolta. Miután Airun Al Maremmel létrehozták a Darton lovagrendet, a Vaskezű úgy határozott, élete hátralevő részét az eljövendő birodalom ügyének szenteli.

Lándzsás Erik

Lándzsás Erik a P. sz. 3650-es években tűnt fel először Yneven. állítása szerint Calowynről, a kyrek őshazájából érkezett. Kalandozásai közben szoros barátságba került az Északi Szövetség egyik nagyurával, Eren uralkodó hercegével, Eligorral. Indulatos természete sok helyütt bajba keverte: több városból mindörökre kitiltották, itt-ott halálos ítéletet is kiróttak már rá. Toronban, és egy tucat városállamban vérdíjat tűztek ki a fejére, minek következtében jó ideje bújócskázik az Ikrek szektájának embervadászaival. Kitűnő harcos, egyedülálló lándzsaforgató hírében áll. Tucatnyi kétes hitelességű történet kering róla, tény azonban, hogy 3673-ban harmadmagával részt vett Gro-Ugon királyának meggyilkolásában, és tagja volt annak a csapatnak is, amely a Kard Testvériség Elátkozott Vidékre költözött nagymesterét 3679-ben saját kastélyában tette el láb alól.

Lord Calyd Karnelian

Karnelian pályafutását apjának és elődjének számos vétke, Toron melletti kiállása határozta meg. A Quiron-tenger északi partján gyűlölt, megvetett volt családja neve. Calyd viszonylag fiatalon, az Ifinben székelő nagykirály és a toroni boszorkánymesterek akarata ellenére került tisztségébe, s ettől fogva mindent elkövetett, hogy a familiája becsületén esett csorbát kiköszörülje. Az ő és Tier Nan Gorduin ismeretsége a 14. Zászlóháború idején mélyült igaz barátsággá, mikor a bárd kimenekítette Alidarból a herceg- kapitány jövendőbeliét. Karnelian megerősödve került ki az

éveken át húzódó fegyveres konfliktusból. Szigetbirtokát ettől fogva igazi szuverén módján kormányozta. Azt tartották róla, nem csupán a Szövetség koronás fői és a dorani mágusok bizalmát élvezi, de birtokában van az abbitacél előállításának módszere is.

Graum Hegdrok

A Hetedkor kétségtelenül leghíresebb goblin kalandozója, az Északi Szövetség kémiszolgálatának oszlopos tagja, Alyr Arkhon és Tier Nan Gorduin jóbarátja. Pályafutásáról csupán a történelmi tények, no meg a kocsmái szóbeszédok alapján alkothatunk képet. Mondják, a félvad goblinból az ifjú Tier faragott civilizált lényt, miután - mert szüksége volt Graum helyismeretére - kiváltotta egy törpe csapatost fogságából. A küldetés sikeres végrehajtása után Hegdrok megszökött tőle, s jó tíz éven át kalandozócsoportok nyomában járta a kontinentst: lopott, csalt olykor harapott is; sokat emlegetett ujjperc-füzére állítólag ebből az életszakaszából való. Később sikerült a bárd nyomára bukkannia aki folytatta tanítását. Hegdrok kémtevékenysége során a világ minden táján megfordult, idővel némi mágiaismeretre is sikerült szert tennie. A goblin méltónak bizonyult az emberi lények bizalmára. Helyet szerzett magának a Bátrak Karavánjában is, mely Tier Nan Gorduin megmentésére indult Gro-Ugon földjére.

Rosanna de Lamar

A Lan o'Vorn családot valaha Eren legbefolyásosabb és leggazdagabb famíliájaként tartották számon, ám a Pyarron szerinti 3600-as évek végére úgy tűnt, a Lan o'Vornok dicsősége leáldozóban van: a családban egyetlen leánygyermek született, és sem egyenes, sem oldalágon nem akadt fiúörökös. A leány a Rosanna nevet kapta. Szülei mindent elkövettek annak érdekében, hogy nemesenszületett hölgyhöz méltó neveltetésben részesüljön - a korabeli szokásoknak megfelelően otthonától távol, makulátlan hírű főúri házban. Apja - Eligornak, Eren hercegének egyik kamarása - abban a kegyben részesült, hogy lányát az erigowi udvarba küldhette kiművelődni az etikett, a társalgás, az irodalom, a tánc és a zene művészetében. Az említett órák ellen nem is volt semmi kifogása Rosannának, ellenben a

hímzés, a birtokigazgatás, a gyermeknevelési elvek vad ellenkezést váltottak ki belőle. Őszintébb pillanataiban szülei is elismerték, hogy lányukat elkényeztették, ám ezzel a nehézséggel az erigowi udvarnak kellett - kellett volna - megküzdenie. A gyönyörű gyermek, miután daccal, konoksággal nem ért cél, taktikát változtatott. Mosolyával, hízelgésével elérte, hogy kardforgatást tanulhasson, természetesen a legjobb udvari fegyvermesterektől, majd elsajátította a mentális energiák alkalmazásának módozatait, némi mágiaelméletet és - gyakorlatot, s persze az énekmondás összes csínját-bínját. Ahogy cseperedett, helyzete egyre könnyebb lett; mire betöltötte a tizenötöt, már esti szórakozást keresve osont végig éjszakánként a palota folyosóin, és ki-kiszökött valamelyik ifjú lovagjával a kardvívást gyakorolni. Lelkes kísérői szívesen elvitték Erigow kocsmáiba, ahol szülei és nevelői által minden bizonnyal kétes elemeknek ítélt férfiak - kalandozók - nemesenszületett hölgyekhez egyre kevésbé illő tudományokra okították. Rosanna tudta, mit akar. Bárdá lett, s mindannyiszor dühös elégedetlenség töltötte el, amikor híres hőskről szólt a dal. Úgy érezte, az ember életének egyetlen célja lehet: elérni, hogy évszázadok múltán is róla énekeljenek, hogy hírnevet szerezzen - bármi áron. Ám ha álmairól beszélt, rá kellett döbennie, nem veszik komolyan. A férfiak többsége meghalt volna egy mosolyáért, de ha arra került a szó, hogy dicsőséges csatákat vezet majd, és megfejtí a kontinens nagy titkait, hódolói sem tudták elleplezni kételkedésüket, a jobb érzésűek a megértően sajnálkozó mosolyt. Csodaszép, de fékezhetetlen és akaratos, eladósorban lévő lány tért vissza az ereni udvarba, hogy - szülei szándéka szerint - megfelelő férjre találjon, s fiúörököszt szüljön neki. Rosanna unatkozott. Az udvarban egyetlen szórakozást talált magának: sorra elcsábította a férfiakat - különösen azokat, akik először közömbösnek mutatkoztak iránta -, majd kaján elégedettséggel szemlélte az érte vívott párbajokat, hisz

tudta, hogy a győztest többnyire még ő is legyőzte volna. Egy nap népes kíséretével Erenbe érkezett Alidax úrnője. Senki nem értette, vajon mivel láncolta magához a hírhedett boszorkány Iriogo Orelt, a kor legnagyobb bárdját; tény mindenesetre, hogy a dalnok az asszony hódolójaként tunt fel. Akik ismerték Rosannát, nem lepődtek meg, amikor a lány elhatározta: épp ez a férfi kell neki. A férfi, akiről még ő is tudta, sokkal többet ér bármely eddigi hódolójánál. A küzdelem hetekig tartott, végeredménye szenvedélyes szerelem lett. Bár az udvar - meglepő módon - a szerelmesek pártján állt, Alidax úrnője hamarosan ráébredt az igazságra, és szörnyű bosszút állt: mágikus praktikáival úgy elcsúfította vetélytársnőjét, hogy Rosannának attól fogva csak a legkeményebb férfiak voltak képesek undor nélkül az arcába nézni. Megkezdődött egy kalandozó pályafutása. Rosanna nekivágott a világnak, hogy gyógyírt keressen az átok ellen, amellyel szemben az Északi Szövetség mágiahasználói tehetetlennek bizonyultak. Abban reménykedett, hogy a legendás anuriai holdfény meggyógyíthatja. Ebben az időben vette fel a de Lamar nevet: ha ilyen csúfsággént kell tengetnie napjait, legalább a családra ne hozzon szégyent. Különben is, az új név sokkal jobban rímel. Erióban csillant fel először a remény, hogy az elveszett Godorai Függekertben meglelheti a kulcsot Anuriához. Ekkor már nem volt egyedül: társakkal indult el a Függekert felé, köztük egy rongyos, műveletlen, félvad goblinnal, Graum Hegdrokkal. A Függekertben ismét lángra kapott Rosanna nagy titkok leleplezése iránti szenvedélye. Megtudta, hogyan csaptak össze egymással a kyr istenek a birodalom bukásakor. Az első rejtély - s az első találkozás Weilával, aki utóbb az ő sorsának is kovácsa lett. A csapat tagjai kimódolták, miképp juthatnak el Anuriába, az indulásra azonban nem kerülhetett sor azonnal: a kalandozók fogságba kerültek, és hamarosan Gro-Ugon bányáiban találták magukat. Mondják, Észak-Yneven a Fekete Hadurak fennhatósága alatt három olyan börtön működik, ahonnan lehetetlen megszökni: Gro-Ugon bányái, a Tütorony Ifinben, és a Boszorkánybörtön Shulurban. Az elsőből sikerült a szökés; Rosanna csapata hosszas vándorlás után eljutott Anuriába. Nem sejtették, hogy egyik társuk hivatalos küldetésben jár: az anuriai sárkánylovásokat szerette volna segítségül hívni a tizenharmadik Zászlóháború döntő ütközetéhez. Beszélik, a Jóslat szerint háromszor

avatkozhatnak be a sárkánylovasok az Északi Szövetség oldalán - ez volt a második alkalom. Anuriában Rosanna visszanyerte szépségét, ráadásul az anuriai sárkánylovasokkal együtt vehetett részt a csatában, amely az északiak győzelmével végződött. Iriogo Orel nem került elő, senki nem tudta, mi lett a sorsa. Rosanna idovel elfeledte, és mire - hosszú évek múltán - egy távoli síkon találkozott a dal istenének helyi főpapjával, akiben Orelre ismert, már csak barátságot érzett a férfi iránt. A csata után Rosanna egyik álma beteljesülni látszott: Eligorral, Eren kalandozóhercegével készült közös küldetésre. Az elkövetkező években - amikor már barátokként harcoltak egymás oldalán - sem sikerült tisztáznuk, kit terhel a felelősség azért, hogy Rosanna végül kimaradt a csapatból; a lány szerint a herceget, ő azonban ezt mindvégig tagadta. Egy újabb ostoba félreértés következményeképp egy boszorkányszekta tagjai húszévi álmot bocsátottak Rosannára. Mire felébredt, küszöbön állt az újabb Zászlóháború, Eligor eltűnt, a Fekete Hadurak sorban próbálták megszerezni a vörös lobogókat. Az ezután következő események a hivatalos krónikákból mindenki számára ismertek, bár kötelességünk megemlíteni, hogy bizonyos körökben (Rosanna rajongói között) a legendának más változatát ismerik; eszerint a kilencedik hadúri lobogó visszaszerzése, az áruló leleplezése csak és kizárólag Rosanna érdeme volt. Akár így, akár úgy, megvalósult egy életcél: Rosanna neve közismertté vált, a Kilencedik Vörös Hadúr történetét dalok, történelmi művek sokasága őrizte az utókor számára. A győztes csaták mellett akadtak persze apróbb kudarcok is: megesett, hogy a vezért rongyosaival együtt elfogták, megfosztották zászlójától és a Tűtoronyba zárták, ahonnan évszázadok óta senkinek sem sikerült megszöknie. Rosanna és társai végbevitték ezt a csodát, a mikéntől azonban ők is, a velük együtt kiszabadult fogolytársak is mélyen hallgatnak. Miután a zászlóval fennálló köteléke révén sikerült a mentálsíkon eljutnia a lobogóhoz, és egy abasziszi boszorkánymester legyőzésével visszaszereznie azt, Rosanna nyereségként értékelte a kalandot. Ismét szerelmes; az egyik kiszabadított toroni férfi egy időre csatlakozott a társasághoz, Rosanna kedvese lett, s csak akkor váltak el egymástól, mikor az illetőről kiderült, hogy sheenwalli smaragdmágus, Weila isten papja. Rosanna ekkorra meglehetősen sokat tudott - vagy sejtett - Ynev titkos történetéről ahhoz, hogy

ráérezzen, milyen kérészetű saját dicsősége. Neve fennmarad ugyan, ám csak a Hetedkor végéig, további száz-százötven esztendeig. Ki tudja, mi következik azután, kire-mire emlékeznek majd az óhatatlanul beköszöntő káoszkor emberei? Arra is ráébredt, hogy hiába szerzett világhírt, az igazán fontos emberek, a valóban nagy kalandozók között még mindig akadnak, akik mosolyogva legyintenek a neve hallatán: Lándzsás Erik, Alyr Arkhon és sokan mások. Az ő véleményük pedig fontosabb, mint az udvarok és fogadók népéé. Ekkor kezdődött Rosanna életének újabb szakasza; egyre-másra olyan kalandokba keveredett, amelyekről már nem szívesen beszélt. A Fekete Hadurak egyik csselfogása csaknem sikerrel járt: átvették a hatalmat a M.A.G.U.S. kolostora felett, átírták a közelmúlt történelmét, így Rosanna egy olyan világban találta magát, ahol barátja és leghűségesebb társa, a Koldusként ismert Timul cwa Anrem az Északi Szövetség zsarnoka, szerelme pedig Toron uralkodója volt. Minden megváltozott, kilenc ember kivételével, akiknek szobra változatlanul ott állt a M.A.G.U.S.-ban, a Shanice bérci között. Rosannának kellett visszaállítania a rendet - sikerrel járt, a történelem eredeti medrében folyt tovább. Különlegesnek bizonyult a jutalom: a lányról - saját kérésére - többé nem szólt a krónika, így maguk az istenek sem tudhatták, mit csinál, merre jár éppen. Rosanna kutatni kezdett a kilenc szobor eredetije után. Némelyeket - Tier Nan Gorduint, Eligort, Mogorva Cheit - ismerte, másokat viszont sosem látott. Szenvedélye mellett a háborúval is törődnie kellett: néhány vörös lobogó változatlanul a toroniak birtokában volt, s bár Rosanna Hadúr-társai érezték közelségüket, a Boszorkánybörtönbe a mentálsíkon nem tudtak behatolni. A lány kíséretével együtt felkerekedett hát, hogy utat találjon a rettegett erősségbe. Felbérelte a Halál Első Nagymesterét, aki - bár egy "testvére" pár esztendővel korábban a szép kalandozónő életére tört - jó befektetésnek bizonyult. A Hetedkor folyamán még nem fordult elő, hogy aki bekerült a börtönbe, ki is szabadult onnét; a mágikusan védett piramisban nem működtek a varázslatok, a benti helyzetről senki nem tudott semmit. Hála a szerencsének, az

embervadászok jól időzített ostromának és a Rosanna által odakéretett, kapunyitásra képes sivatagi homoklényeknek, sikerült kijutniuk a zászlókkal. Már csak egy feladatot kellett teljesítenie a Szövetség győzelme érdekében: kiszabadítani Eligor herceget, aki egy távoli síkon raboskodott. Rosannáéknak sikerült eljutniuk a toroniak által használt Kapun keresztül a kérdéses síkra, Eligor és a többi északi kiszabadítása azonban nem bizonyult egyszerű feladatnak: azon a síkon Ynev halandói isteneknek minősültek, nem hagyhatták el a síkot, de még saját otthonukat sem, nehogy magukra vonják a sík őshonos isteneinek dühét. Az álmok istenének hathatós közreműködésével Rosanna mégis felkereste őket. A Koldussal kettesben sikerült semlegesíteniük az isteni hatásokat, így mindenkit hazajuttattak. És megvalósult még egy álom: amikor Eligor felajánlotta segítségét a további kalandozókhoz, Rosanna az igazságnak megfelelően válaszolhatta: egyedül is képes megoldani bármit. Ennek ellenére számtalan kalandban vett részt egyenrangú félként a Kék Herceggel; Eligor volt az, aki bátorította, sőt segítette Rosannát, amikor a lány a Kilencek és Ynev teremtésének legvégső titkát kezdte feszegetni. Lépésről lépésre haladt. Eljutott a világ Hatodkorába, találkozott néhány ottani Jelhordozóval, akik szövetkeztek, hogy kijátsszák eleve elrendelt végétüket. A lány többször felkereste azt a helyet, ahol a Kilencek lelkének aktuális énjüktől független része élt, s vigyázta a ciklus rendjét. Megismerte a Kapuk Termének kyr matematikára alapozott működési elvét, így már nem csak a zászló által lehetővé tett utazási mód állt a rendelkezésére: a továbbiakban bárhova eljuthatott a síkok között, akár járt ott korábban, akár nem. Nem érdekelte, mekkora bajt okoz a világ rendjében azzal, hogy váltig kutat, keres. Eljutott Sheenwalig, ahol sikerült megindítania azt a hadsereget, amelynek az utolsó ciklus - a Kilencedkor - végén kellett volna Ynevre támadnia. A kontinensen csökkenni kezdett a mágia ereje, káosz lett úrrá mindenütt. Hogy tettének

következményeit elhárítsa, Rosanna Graummal együtt visszatért az időben arra a pontra, amikor a ciklusokat megtervezték, s kéréssel fordult a Nagyokhoz: tervezzék be vagy akadályozzák meg az általa okozott katasztrófát. A jelenbe visszaszökkenve nyomát sem találták a felfordulásnak, csak a Kilencek emlékeztek halványan egy különös álomra az idő előtti végpusztulásról. Rosanna ezután ráébredt, hogy nem csak saját kíváncsisága szabta meg kutatásainak irányát - hogy valaki vagy valami más is közrejátszott a történetek alakulásában, s hogy ez az erő egyre komolyabb, egyre nehezebben hárítható eszközökhöz nyúl. Csapdába akarták ejteni egy alternatív Yneven, és hiába menekült el, újabb kilenc, szinte teljesen egyforma világ közül kellett kiválasztania saját otthonát. Istene, Weila síkján találta meg a hazavezető utat, barátai, a Koldus, a rongyosok és Eligor azonban csapdában rekedtek. Rosanna úgy érezte, most már ha akarná sem engedhetné meg magának, hogy tekintettel legyen másokra, hisz egész Ynev sorsa a tét; az uralkodó távollétében egy aprócska információért egymaga szegült szembe Mogorva Chei birodalmával - ezt a botorságot csak úgy sikerült megúsznia, hogy a konfliktus előtti időbe visszatérve kiegyezett Yllinor legendás kalandozó- királyával. Megtudta, kik készítették a vörös és fekete lobogókat. Téren és időn át eljutott a vörös hadúri lobogók megalkotójának síkjára, hogy feltegye kérdéseit, ám elég néhány napot eltöltenie a boldog, békés világban - amilyené a ciklusok végén Ynevnek válnia kell - hogy eldöntse: ezt a befejezést ő nem helyesli. Hazatért Ynevre, búcsút vett barátaitól, hatalmas vagyonát - a kalandozók javára fordítandó - Torozonra bízta, aztán nekivágott megint, hogy szövetkezzen eddigi titokzatos ellenségével. Amikor elveszetteknek hitt társaival együtt újra feltűnt, már nem foglalkoztatta Ynev sorsa: élte a Kalandozó Hadurak szokásos életét. Csaták, küldetések követték egymást, míg végül rádöbbsent, hogy a férfi, aki mellett boldogan élhet, évek óta mellette harcol. Rosanna harmadjára Timul cwa Anremet választotta társául. Hogy megváltozott-e Ynev jövője - ki tudja? A kíváncsi kalandozók számára azonban útmutatást adhat a Tongoriában őrzött Jólát egy lányról, egy tönkretett világról és önmagunk legyőzéséről, mely az idők teljességében a félelem legyőzéséhez vezet.

Mogorva Chei, Chei O'Shenon

Ilanor: égbeszökő hegyek övezte, lankás dombokkal, tágas mezőkkel tarkított ország, Észak szabadságszerető népének paradicsoma. Lakói lovasnemzet - kemény, büszke harcosok, akik a természet harmóniájánál, a daloknál és szépasszonyoknál csak a hadi dicsőséget tartják többre. Szigorú erkölcsiség, hagyománytisztelet jellemzi az ilanori népet, akik nemzetségi, vérségi köteléken alapuló társadalmi rendjüket mind a mai napig megtartották. A nemzetségek élén korlátlan hatalmú törzsfő áll, akit a főnemesek (grófok és bárók) tanácsa választ meg, mikor a sors akaratából megürül a fővezéri trón. Az egyes főnemesek kisebb-nagyobb családokba szerveződött törzseken uralkodnak, míg az egymáshoz laza rokoni szálakkal kapcsolódó családtagokon az úgynevezett családfő. E szövevényes hierarchiát tovább bonyolítják a különböző klánok és rendek, melyek gyakran kapcsolódnak a törzsi-családi rendhez, de olykor kívülállóként, egészen más társadalmi helyet foglalnak el. Mégis, az első pillantásra átláthatatlannak tűnő hatalmi rendszer kitűnően működik, s talán az egyik legerősebb tartópillére az országnak; Ilanor sikerének és gazdagságának fő titka az összetartás. Épp ezért, a hierarchia áthágása főbűnnek számít, s a büntetés nem marad el, még ha főrangú követi is el. Fontos e tényeket ismernünk ahhoz, hogy megérthessük Chei O'Shenon - ismertebb nevén Mogorva Chei - életútját s cselekedeteit. Chei Pyarron szerint 3295-ben született Shenon bárójának második fiaként. Apja a Ko-Shu-Shenon család feje, bátyja pedig e cím várományosa. A fiatal - mélykék szemű, hollószínű hajú - Chei már egészen kis korában kitűnt elképesztő, már-már emberfeletti ügyességével és gyorsaságával. Ugyanakkor nehezen barátkozó, zárkózott gyerek volt, aki csak a közharcosok és szolganép között érezte jól magát. Az etikettet kívánó, megfontoltságot igénylő udvari lét taszította, s míg ezért a szülei, rokonai és a nemesi udvartartás különcnek tartotta, a vár népe bálványozta. Tizenegy éves korában már kiváló lovas és íjász, vívásban pedig a veteránokkal szemben is megállta helyét. Kérésére apja Erenbe küldte, az akkori idők legjobb híru harcosmestere mellé, aki maga is kalandozó volt. Chei nyolc évet töltött tanítója mellett, s mikor első vérre menő hadi vállalkozásában részt vett, még nem töltötte be a tizenötöt. Közben gyorsasága és

ügyessége tovább fejlődött, de mintha az égiek nem elégedtek volna meg adományaikkal, erőssé és szívödöglesztően jóvágásúvá tették. Hallgatag természete megmaradt, ugyanakkor mesterének köszönhetően mély benyomást tett rá Arel istennő kultusza. Tanuló éve alatt többször hazalátogatott, s egy ilyen látogatás alkalmával ismerkedett meg, Velina cwa Trinnel, Trin bárójának lányával. A fekete szépség szenvedélyes érzelmeket ébresztett benne, s noha Chei tudta, hogy másodszülötti mivolta nem jogosítja fel e házasságra, mégis efféle terveket szövögetett. Úgy tűnik érzéseit Velina is viszonozza, sőt, miután Trin bárójának fiúgyermekét született, a családi akadályok is elhárulni látszottak boldogságuk útjából. Chei mindezt tizennyolcadik születésnapján tudta meg, s az otthon töltött két hónap egészen megváltoztatta: mosolygós, víg kedélyű, tréfára könnyen hajló fiatalemberként tért vissza Erenbe. A sors akaratából azonban következő kalandja messzire sodorja hazájától. A Gro-Ugonba vezetett hadjárat egyik különleges harci egységének tagja lett; a Gro hegység erdeiben támadtak meg ork és goblin csapatokat. Egyik figyelmetlen társuknak köszönhetően fogságba estek, s közel két évbe telt, míg sikerül megszökniük. Chei megmaradt társaival keresztülvágja magát az egész ork birodalmon. Első útja haza vezet, ahol megdöbbenéssel tapasztalja, hogy néhány hónapja Velina feleségül ment bátyjához. A bárólány öccse, a Trin család reménysége egy éve baleset áldozata lett, s miután a Chei halálhírért költöttek, a két család nem látta akadályát, hogy a két elsőszülött egybekeljen. Chei értetlenségét düh és harag váltja fel. Nem áll szóba senkivel, és életében először napokig részeg. A Shenon család örül hazaérkezésének, s megéri fájalmát is, ám amikor a sokadik közeledésre sem reagál, apjának türelme elfogy. A katasztrófa harmadnap következett be: Chei az udvari fővadász házában szállásolta el magát, s ott dühöngött némán - olykor pedig fennhangon. Ide jött érte bátyja és a Shenon család új testőrkapitánya. Előbb meggyőzni próbálták, majd kérlelték, végül bátyja sértődötten távozni készült, mikor a testőrkapitány elkövette élete legnagyobb hibáját. Keserű, gúnyos megjegyzést tett a

"fiatalúr", aki nem elégszik meg semmivel, és konok mint egy rackla. Egy villanás, egy nyögés - s mire bárki felocsúdíhatott volna a testőrkapitány holtan esett össze. Chei kardja eltört az iszonyú vágástól: a kapitányt lemezvértjén keresztül is majd teljesen kettévágta. Chei O'Shenon azonban nem állt meg a főbenjáró bűnök elkövetésében. Egy lépéssel bátyjánál termett, egyetlen ökölcsapással leterítette és elvette a család ősi kardját, mely a mindenkori elsőszülöttet illeti, megköszönte a fővadászmesternek a vendéglátást és lóra kapott. Negyven évig nem látták Shenonban. Miután otthonról elmenekült, céltalan kóborlásba kezdett, hol itt, hol ott bukkant fel, apró csetepatékban. Magányosan járt, társat nem tűrt maga mellett. Mosolyogni senki sem látta. Sorsa végül Ediomad határmezsgyéire vetette, ahol egy aquir származékokkal vívott csata közben elfogták. Az aquirok vezére döbbenet bámulta a pusztítást, amit egy szál magában végzett, s nem engedte a helyszínen kivégezni - úgy gondolta Ediomadban áldozzák majd fel. Az áldozat elmaradt, de Chei a fogságban megismerkedett Sonorral, egy fiatal varázslóval, s együttes erővel megszöktek a barlangvárosból. Elválaszthatatlan barátság szövődött kettejük közt, s ettől fogva együtt kalandoztak. A többi, mint mondani szokás, mára már történelem. Együtt maradtak, s hamarosan Ynev leghíresebb kalandozó-párosává váltak. Chei hallgatag, nehezen barátkozó, hirtelen haragú férfivé érett. Már a kezdet kezdetén elkötelezte magát Arel mellett, s halálmegvető bátorságával, lehetetlen vakmerőségével nemsokára magának az istennőnek a figyelmét is felkeltette. P. sz. 3320-ban Kránban járt, ahol - máig érthetetlen okból - bizalmába fogadta a Tizenhármak egyike, s egy gyűrűvel ajándékozta meg, amely büntetlenséget biztosított számára a Gonoszság Földjén. Ezek után egy időre eltűnt Ynevről, s a feltételezések szerint más Elsődleges Anyagi Síkokon

kalandozott. Magányosan érkezett vissza Ynevre, a Shadon Birodalom kellős közepére, ahol összeismerkedett egy alkimistával. Az különböző szolgálatai fejében egy kardot ajánlott fel neki. Chei elfogadta az adományt, s botorul cselekedett, mert a penge átkozottnak bizonyult: rákényszeríthette akaratát, s Shadon-szerte hírhedt papgyilkossá tette. A Sátán szolgájának kiáltották ki, valóságos hajtóvadászatot indítottak ellene. Szorult helyzetéből barátja, Sonor mentette ki: végérvényesen megszabadította az átkozott kardtól. Arel tudára adta, hogy visszafogadja kegyeibe - ekkortájt tett szert legendás fegyverére, az Eldíre is. A sonoini opál elorzásával magára haragította Kránt, nem egyszer került szorult helyzetbe, ám útja során újabb társakra lelt egy Gáin nevezetű törpe, s egy Maestróként emlegetett shadoni bajvívó személyében. Tíz éven át elpusztított kráni települések, porig rombolt városok jelezték útját. A P. sz.-i 3342-ben felhagyott a gyilkolással. Pyarronba ment, ahol Arel papi misztériumaiba avatták. Ismét idegen létsíkra távozott, s mikor visszatért, egy kétszarvút hozott magával, ráadásnak megszerezte a Titkos Szekta egyik szerzetese, Lanog barátságát. Kétszázötven éven át hol itt, hol ott bukkant fel Yneven, mindig ott, ahol legforróbb volt a helyzet - az összes létező csatában részt vett. 3589-ben elhatározta, hogy új birodalmat alapít, ezért kétszázhetvenöt év után hazatért Ilanorba, hogy az államalapítás ügyének harcosokat, családokat toborozzon. 3590-ben hárommillió ilanori indult vezetésével délnek. Két év leforgása alatt - a hagyomány szerint száz csata árán - végighaladtak egész Yneven, a elfoglalták választott hazájukat, Új-Ilanort, amely később az Yllinor nevet kapta. Chei igazi politikusként járt el: övéin kívül csakhamar hazájának mondhatta földjét a tarranok népe, néhány keleti barbároktól származó törzs, s az erdei elfek két nemzetsége is. P. sz. 3610-re felépítették fővárosukat, Ru-Shenont. Suttogják, az aratás ünnepén Mogorva többször elmosolyodott, s egyszer - egyetlenegyszer - hangosan felnevetett. Noha istennőjébe, Arelbe szerelmes, feleségül vett egy niarei hercegnőt, aki 3672-ben fiút szült neki.

?

Szerző: ismeretlen

Forrás: Atlantisz

Szerkesztette: Magyar Gergely